

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Vanæ gloriæ atq[ue] honoris caussâ facta aliquando in Dei honorem
conuerti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

enim aromata vehementius fragrant, cum mouentur, aut teruntur; sic virtutis fama latius diffunditur, quando rebus aduersis exercetur. Vnde quidam, per ignominiam eunt ad famam bonam: neque est parua gloria, infamem simul patienter fuisse, & innocentem.

Nascitur itaque hic quaestio est, cur tantum voluerit Deus à natura hominibus honoris appetitum ingenerari? Cui D. Thomas respondet, omnes naturali beatitudinis suae desiderio teneri, felicesque esse velle, si ex toto non possunt, saltem ex parte. Cum igitur beatitudo sit excellentia quaedam, & quidem maxima, neque honor aliud quid, quam testimonium excellentiae, sit vt homines honorem maximè desiderent, eoque vehementissimè delectentur, quia ex eo testimonio iudicioque, se se felices & excellentes esse intelligunt. Qua de eausa etiam potissimè volunt à sapientibus honorari, quorum iudicia putant minùs errare, esseque veriora. Etsi autem per peccatum debilitata est hominis natura, non tamen est extirpata. Sicut igitur aliquod desiderium beatitudinis, ita & quidam amor honoris mansit, in eo tamen & ipse corruptus, quia saepius tendit in fugitiuum, quam permansurum honorem; neque eo semper modo, aut sine tendit, quo deberet tendere. Quamuis nonnumquam, sapienti Numinis providentia, sicut ex ipsa peccati permissione, ita etiam ex prauo honoris appetitu, multa bona suam sumunt occasionem. Multi etiam, dum eum vincunt, diabolum vincunt; multi dum ab eo ordinato, vel etiam inordinato reguntur, peccata horrent, ne bonum apud homines nomen amittant: multi opera quaedam suscipiunt laboriosa & dura, quae honoribus adiunctis molliuntur; multi honoribus, velut pueri crepundijs, placantur, & sinunt se se velut melimelis satiari: dum enim gloriam aeternam non merentur, recipiunt in operum suorum mercedem gloriam temporalem: multi excitantur ad artes inueniendas vel exercendas; multi ad virtutes ipsas tandem recto ordine colendas; multi ad amicitias conciliandas, & gratitudinem exhibendam; multi dum alios honorant, Deum ipsum in alijs honorant. Denique per hunc honorem ad aeternos honores extimulantur. Quae omnia explicatiùs ostendam.

1. Ad captandas vanas hominum laudes quidam sibi statuas posuc-

IV.

S. Thom. 1. 2. q. 2. a. 2. ad. 2.

V.

posuc-

Heribert.
Rosveid. lib.
3. vit. SS. PP.
in vita S. Pa-
chomij Ab-
batis Taben-
nenſ. c. 35.

poſuerunt, quæ poſtea in Diuarum conuerſæ ſunt ſimulachra. Veſtierunt ſe multi & multæ auro & argento, vt coram oculis humanis ſplenderent, ſed poſtea iſ omnis ornatus ceſſit in ornatum templorum. 2. Ferrum priùs calore ſolutum ac mollium, poſtea frigidâ dureſcit ac ſolidatur aquâ; ita multi honorum ſpe aut adeptione deliniti; poſtea animum ad æternos honores, & ſolidas virtutes appulerunt. *Monachus quidam preſbyter multorum fratrum pater exiſtens, qui ſolitus erat S. Pachomium crebrò viſitare, venit ad eum cum vno fratre, propter contentionem, qua in monaſterio orta fuerat, ex hac videlicet cauſſa: Is ipſe frater, qui cum eo peruenerat, moleſtus erat ei nimium, clericatûs deſiderans dignitatem: quem ſciens indignum tali munere, diuerſo modo, ne hoc ipſum fieret, differebat. Et cum ampliùs importunitatem eius ferre non poſſet, venit ad S. Pachomium, cuncta qua negotij erant eidem pandens, certus, quod ipſe ſolu contentiones huiusmodi poſſet abſoluere. Qui cum cauſſam primitus cognouiſſet, ait Preſbytero: Nonne ad hoc veniſti, vt per me cognoſceres Domini voluntatem? Audi ergo me, & da ei quod poſtulat, nihil in hac parte deſperans. Fortaſſis enim per hoc officium liberabitur anima eius de captiuitate diaboli. Sape namque contingit, vt homo malis affectibus beneficijs ad bonos ſe conferat moribus. Deſiderium namque malorum, pium nouit ingenerare propoſitum, his duntaxat animabus, qui non uſque ad eò negligentis torpore prolapſe ſunt, vt poſſint ſtudere virtutibus. Nos ergo frater, hoc agere docet, quod Deo placeat. Sic enim dilectio eius in nobis eſſe probabitur, ſi compatimur alterutrum. Hoc accepto reſponſo, ſenior fecit, quod ſibi fuerat imperatum. Sed frater ille voti compos effectus, ad B. Pachomium reuerſus eſt, iam mente ſubriu atque compunctus, & cadens in faciem confitebatur dicens: O homo Dei, multum ſublimatus es à Deo, qui diſcernens ea; qua pertinent ad ſalutem, malum in bono uiciſti. Si ergo non fuiſſes erga me mitis, atq; longanimis, ſed aliquid in me rigidum protuliſſes: ab hoc diſcedens habitus, à Deo prorsus alienus efficerer. Nunc autem benediçtus tu Domino, per quem anima mea ſalua facta eſt. Tunc eleuans eum de terra venerabilis ſenex, hortabatur ſedulò, vt vitam ſumeret congruam dignitati, ne quando negligens perpetua in futuro tormenta ſentiret. Et oſculatus eum, dimiſit in pace: quem etiam uſque ad fores monaſterij proſecutus eſt. Vitur hac Pachomij arte ſæpe Deus, dum enim ad ho-*

noret

honores admittit illos, qui in priuata vita fuissent magistri omnium petulantiarum, sæpe graues efficit atque modestos. Quia honores mutant mores: & alia officia alia exigunt facta. Quoties enim vidimus eos, qui subditi videbantur libertate maiore videntes, postea superiores factos strictissimum vitæ genus amplexos esse? quoties Canonicos audiuius dissolutos, mitrâ impositâ, coercitos? Vno verbo, multi gradus altiores malè appetierunt, sed bene vsi sunt; & per ipsum errorem grassati sunt ad veritatem. Nimirum vt nutrices pueris dicant, ne plora, & accipies; ita talibus dicendum est, ne stationem desere; ne abijce arma; dabo, & cedam tibi hac vice; vt tu quoque alia vice discas cedere.

3. Nimirum non habemus Pontificem, qui non possit compati infirmitatibus nostris, cedit ad tempus, & concedit honores etiam illos, quorum appetitum satius esset domare. Et sanè, cum tantum in honoribus situm esse bonum existimemus, magnam Numini victimam offerimus, & cacodæmonem vehementer mactamus, si mactemus honoris appetitum. Excelsi enim animi est, cum præclara gesseris, gloriam contemnere. Cuius rei, in ipso Domino illustrissima exempla habemus. Nam quando cum Satan tentauit, vt ex lapidibus panes faceret; atque rursus, vt se deorsum mitteret Angelorum manibus exeiendum, & de tam claris miraculis agnoscendum; reiecit à se tentatorem, docuitque nos, ne gloriam à miraculis captaremus. quemadmodum nec ipse voluit gloriosum illud spectaculum vulgari, quo solis instar in montè Thabor explenduit, nemini inquam, dixeritis visionem, donec Filius hominis à mortuis resurgat. Alia vice, cum cognouisset, quia venturi essent, vt raperent eum, & facerent eum regem, fugit iterum in montem ipse solus. Atque iterum, cum eum interrogaret Pilatus: Tu es rex Iudaorum? respondit: Regnum meum non est de hoc mundo. Sic titulos abdicare, sic fugere purpuram, sic docuit nos nihili facere præsentis vitæ dignitates; & vincere diabolum; dum vincimus honoris cupiditatem, quæ tamen in illo, non fuit, qui dixit: Ego gloriam meam non quero. Et didicerunt multi, de quibus supra. Et cur non didicissent Christiani, cum, teste Suetonio. Domitianus Romanorum Imperator paucis notum esse dixerit, quam misera & ærummola sit imperantium conditio,

VI.

Heb. 4. 15.

Matth. 4. 3.

Matth. 17. 9.
Ioann. 6. 15.

Ioan. 18. 33.

Cap. 21. §. 5.
Sueton. in
Domitiano.